

Кармілла. Подарункове видання

КУПИТИ

«Сповнені любов'ю до мене, ви повинні піти зі мною до смерті. Чи сповнені ненависті, але однаково піти зі мною».

Випередивши «Дракулу» на 26 років, «Кармілла» стала оригінальною історією про вампірів, просякнута сексуальною напруженістю та готичною романтикою.

Роздвл 1.

Перший переляк

Хай і не багатії, мешкаємо ми в австрійській Штирії в замку, або, по-місцевому, у шлосі. У цих краях вистачає з лишком навіть невеликого доходу. Хоча серед заможних людей на батьківщині наші статки вважалися б мізерними, вісім-дев'ять сотень доходу на рік тут творять дива. Мій батько — англієць, а я хоч і маю англійське прізвище, однак в Англії ніколи не бувала. А тут, у цій безлюдній і простуватій місцевості, усе так надивовижу дешево, що я справді не розумію, як ми могли б облаштувати власний комфорт чи навіть розкіш краще, маючи всі багатства світу.

Мій батько служив в Австрії. Вийшовши у відставку, він використав спадщину та пенсію і задешево придбав феодальну садибу з невеличким маєтком при ній.

Немає у світі місця мальовничішого чи безлюднішого. Садиба стоїть на невисокому пагорбі серед лісу, оточена ровом з водою. Там хлюпається сила-силенна окунів, а на поверхні плаває безліч лебедів і кружляють цілі флотилії білого латаття. Дуже стара й вузька дорога проходить перед звідним мостом, який ніколи не підіймали свого часу. Над усім цим краєвидом височіє шлос із величезною кількістю вікон, з вежами й готичною каплицею. Перед воротами замку ліс відступає, утворюючи мальовничу галявину неправильної форми. На її правому краї горбатий готичний місток прокладає шлях через потічок, що в'ється в тінистій лісовій гущавині.

Я вже задувала, що наша садиба розташована дуже усамітнено. Якщо дивитися з центрального входу на дорогу, то ліс, серед якого стоїть наш замок, простягається на п'ятнадцять миль праворуч і на дванадцять — ліворуч. До найближчого заселеного села — зо сім англійських миль ліворуч. Найближчий заселений замок, досить стародавній, — шлос старого генерала Шпільсдорфа, майже за двадцять миль в інший бік.

Не випадково я сказала «найближче заселене село», бо лише за три милі на захід, тобто в напрямку шлосу генерала Шпільсдорфа, лежить зруйноване село. У нефі химерної місцевої церкви, яка вже без даху, можна

знайти закинуті гробниці гордого, проте згаслого роду Карнштайнів. Колись вони володіли замком — по-французьки «шато», що височіє в лісовій гущавині над мовчазними руїнами поселення.

Існує легенда, чому ця дивовижна та меланхолійна місцина безлюдна. Про неї я розкажу пізніше.

А зараз розповім про маленьке товариство нашого зам-ку. Я не кажу про слуг чи мешканців прилеглих до шлосу будівель. Слухайте і дивуйтеся! Мій уже немолодий батько, найдобріша людина в усьому світі, і я. На час цієї історії мені було дев'ятнадцять. Відтоді минуло вісім років. Ми з батьком — це вся родина власників шлосу. Моя мати, знатна пані зі Штирії, померла, коли я була ще немовлям. Відтоді мене виховувала добродушна гувернантка. Скільки себе пам'ятаю, мені було знайоме її повнощоче й доброзичливе обличчя. Гувернантку звали мадам Перродон. Своєю турботою та добродушністю вона частково замінила мені матір, яку я втратила так рано, що навіть не пам'ятаю її. Мадам була третьою людиною за сімейним столом. А четвертою — мадмуазель де Лафонтен, якій відвели роль «домашньої вчительки». Вона розмовляла французькою та німецькою, мадам Перродон, уродженка Берна, — французькою та ламаною англійською, додайте сюди нашу з батьком англійську, якою ми спілкувалися щодня, почасти щоб не забути мову, а почасти з патріотичних міркувань, і можна лише уявити наш домашній «вавилон», над яким посміювалися незнайомці. Не намагатимуся відтворити його в цій розповіді. Іноді до нас приїздили погостювати ще дві-три подруги приблизно мого віку, а я і собі подеколи відвідувала їх.

Ось і всі учасники нашого світського життя. Звісно, траплялися й випадкові візити «сусідів», яких від нас відділяли п'ять-шість льє. У будь-якому разі можу вас запевнити, що життя моє було досить усамітненим.

Мої розсудливі гувернантки мали наді мною рівно стільки контролю, скільки можливо з досить розбещеною дівчинкою, якій батько-вдівець надавав свободу майже в усьому.

Один з перших спогадів дитинства пов'язаний з пригодою, що справила на мене жахливе враження, від якого мені й досі не вдалося цілком оговтатися. Можливо, декому ця пригода видається такою дріб'язковою, що

не варто було б і згадувати про неї тут, але поступово ви зрозумієте, чому я про неї розповідаю. Мою кімнату називали дитячою, хоча жила я в ній сама. Ця простора зала з похилою дубовою стелею містилася на верхньому поверсі замку. Однієї ночі, мені тоді було років шість — не більше, я прокинулася і, роззираючись у ліжку, не побачила в кімнаті ні няньки, ні покоївки. Я почувалася самотньою. Я не злякалася, бо належала до тих щасливих дітей, від яких старанно приховують історії про привидів, страшні казки й усяку всячину, що від них дітлахи з головою ховаються під ковдру, коли раптом скрипнуть двері чи коли тіні бильця ліжка танцюють на стіні від мерехтіння згасаючої свічки. Я засмутилася й образилася, бо вирішила, що мною знехтували, і почала рюмсати, готова будь-якої миті розревітися на повну. Аж раптом, на свій подив, побачила біля краю ліжка величаве й дуже красиве обличчя. Стоячи навколішках і ховаючи руки під ковдрою, на мене дивилася якась панночка. Зачудована, я перестала рюмсати. Дівчина припестила мене, лягла в моє ліжко й з усмішкою пригорнула до себе. Мене оповило солодке почуття спокою, і я знову заснула. Прокинулася від різкого болю: наче дві голки одночасно вкололи мене глибоко в груди. Я голосно закричала. Вирячившись на мене, панянка відсахнулася, зіслизнула на підлогу і, як мені здалося, сховалася під ліжком.

Тут я дійсно злякалася й щосили заволала. На галас збіглися няня, покоївка та економка. Вислухавши мою історію, вони намагалися її витлумачити й тим часом заспокоювали мене як могли. Я помітила, що вони стривожилися та зблідли. Жінки заглядали під ліжко, обшукували кімнату, зазирали під столи й різко відкривали шафи. Економка прошепотіла няні:

— Помацай цю ямку в ліжку. Богом клянусь, тут таки хтось лежав. Постіль ще тепла.

Пам'ятаю, як покоївка приголубила мене, а всі три жінки оглянули мені груди — там, де я відчула поколювання, і дружно заявили, що жодних видимих ознак пригоди не видно.

Економка й дві служниці, які опікувалися дитячою кімнатою, просиділи зі мною до ранку. Відтоді й допоки мені виповнилося років чотирнадцять, у дитячій завжди чергувала якась прислуга.

Після цієї пригоди нерви мої ще довго кульгали.

КУПИТИ